

Το μυστήριο της διαπλοκής και η ελληνική τηλεόραση

Άρθρο του Δημήτρη Α. Γιαννακόπουλου.

Μεταφυσικές διαστάσεις έλαβε η επιχείρηση ρύθμισης του καθεστώτος της τηλεόρασης στην Ελλάδα. Έγινε τελικά νόμος τ

ο μυστήριο της διαπλοκής, αναγνώστη μου. Και αυτό με ευθύνη ολόκληρου του πολιτικού συστήματος και όχι μόνον της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Είναι κακό που μέσω αυτής της νομοθετικής πρωτοβουλίας η κυβέρνηση του Αλέξη Τσίπρα παρεμβαίνει στην διαδικασία αναδιάρθρωσης και αναδιοργάνωσης της διαπλοκής και ταρασσει τα λιμνάζοντα, θολά ύδατά (της);

Δεν το βρίσκω απαραίτητα κακό! Κακό είναι να επιχειρείς να διασκεδάσεις την πολιτική σου στο ζήτημα για να αποφύγεις καταστάσεις που πλήρωσε ακριβά ο Ανδρέας Παπανδρέου και ζημίωσαν σε δεύτερο στάδιο τον Μητσοτάκη και άλλους πρωθυπουργούς, οι οποίοι δοκίμασαν να εκμεταλλευτούν την απορρύθμιση του ραδιοτηλεοπτικού καθεστώτος στην Ελλάδα. Κακό είναι να εμφανίζεις «ηθική» και «δικαιοσύνη» εκεί όπου υπάρχει μόνον διαπλοκή, ιδιοτέλεια και μαφιόζικου χαρακτήρα επιχειρηματικότητα!

Κακό είναι να μην έχεις την πολιτική αρετή να πεις: Μάλιστα κύριοι, εμείς προωθούμε το μοντέλο «business-to-business (B2B)» στην διαμόρφωση των σχέσεων της πολιτικής εξουσίας με μεγαλοεπιχειρηματίες, σε αντίθεση με το μοντέλο «business-to-consumer (B2C)» που χαρακτήρισε την μακρά περίοδο της απορρύθμισης από το τέλος της δεκαετίας του 1980 μέχρι σήμερα. Και αυτό αποκαλείται Εκσυγχρονισμός στην σχέση πολιτικών-μεγαλοεπιχειρηματιών, ή αν προτιμάς, πολιτικής και μεγαλοεπιχειρηματικότητας, με την έννοια της διαπλοκής ασφαλώς, για την κατασκευή αμοιβαία επωφελών συνθηκών κατά την διαμόρφωση της κοινής γνώμης (ταυτόχρονα καταναλωτές πολιτικής/πολιτικών και προϊόντων/υπηρεσιών μέσω μιας γενικής κουλτούρας που δομείται στη βάση των τηλεπολιτικών και όχι των μαζικών ή δημοκρατικών πολιτικών). Στη βάση (ανα)παραστάσεων των πολιτικών και κοινωνικών σχέσεων και όχι στη βάση

αυτών καθ' εαυτών των σχέσεων. Στη βάση των εντυπώσεων και όχι στη βάση των πραγματικών κοινωνικών, παραγωγικών και εμπορικών ιδιαίτερων συμφερόντων/αντιθέσεων, διαξιφισμών, προστριβών και συγκρούσεων.

Ας το αποσαφηνίσουμε: Το ζητούμενο από κυβερνητικής πλευράς είναι η εκμετάλλευση του εκλογικού σώματος μέσω κυρίως τηλεοπτικών επιχειρήσεων, ενώ το ζητούμενο αυτών των επιχειρήσεων κατά το προηγούμενο μοντέλο «business-to-consumer (B2C)» ήταν η εκμετάλλευση της θέσης τους στην διαμόρφωση της κοινής γνώμης για να πιέζουν την κυβέρνηση ως προς την θέσπιση και κάρπωση προνομίων. Από σήμερα, ενώ το ζητούμενο από κυβερνητικής πλευράς παραμένει το ίδιο, με θεωρητικά μικρότερες πιθανότητες μεταστροφών των καναλιών στην υποστήριξη κομμάτων και κυρίως πολιτικών κατευθύνσεων στο άμεσο μέλλον, αλλάζει σημαντικά ο τρόπος λειτουργίας των τηλεοπτικών επιχειρήσεων και επηρεάζεται σε κρίσιμο βαθμό η εσωτερική σχέση της διαπλοκής.

Με το «business-to-business (B2B)» ο επιχειρηματίας των καναλιών παύει να πιέζει/εκβιάζει την κυβέρνηση στο πλαίσιο διασφάλισης προνομίων (: συντηρητική προσέγγιση) και αντιλαμβάνεται τον ρόλο του ως σύγχρονος επιχειρηματίας που ενσωματώνει συμφέροντα εμπορικού χαρακτήρα μέσω των οποίων συναλλάσσεται με την εκάστοτε κυβέρνηση και τα υπόλοιπα κόμματα του κοινοβουλίου - που αντιμετωπίζονται από αυτόν σαν επιχειρήσεις επίσης - στο πλαίσιο ενός win-win game με κοινό αναφοράς ολόκληρο τον ελληνικό λαό.

Έτσι, πάντα θεωρητικά, εξασθενεί το στοιχείο του αλληλοεκβιασμού μεταξύ κυρίως της κυβέρνησης και των μεγαλοεπιχειρηματικών συμφερόντων που επιδιώκουν την εμπέδωση μονοπωλιακών συνθηκών στην ελληνική αγορά και κυριαρχεί μια B2B συνεργασία για την ανάπτυξη μιας μονοπωλιακής κουλτούρας στο ελληνικό καταναλωτικό κοινό/λαό/εκλογικό σώμα. Πρόκειται για μια ολοκληρωτικού τύπου κουλτούρα που απορρίπτει στην ουσία τις εναλλακτικές, εσωτερικεύοντας κάθε φορά την ίδια την Επιχείρηση (πολιτική ή εμπορική) ως μοναδική εναλλακτική. Με μια διαφορά: η επιχείρηση/κυβέρνηση/κόμμα αποκτά οντολογικά χαρακτηριστικά εναλλακτικής - μια και εμφανίζεται να μην υπάρχουν εναλλακτικές πέραν αυτής - μέσω ενός μικρού συνόλου τηλεοπτικών επιχειρήσεων, οι οποίες με τη σειρά τους αποκλείουν κάθε τι εναλλακτικό στο χώρο των (ανα)παραστάσεων της ζώσας πραγματικότητας στην Ελλάδα.

Έτσι, αναγνώστη μου, ο καταστατικός χαρακτήρας του πραγματικού στη χώρα μας ορίζεται με την μορφή ενός πολιτικού τραστ, το οποίο δομείται ως παράσταση από ένα επιχειρηματικού τύπου τραστ συντεταγμένης και ασφαλώς κατάλληλα μονταρισμένης και προβεβλημένης εικόνας και ήχου, τα οποία κατασκευάζουν τον τρόπο με τον οποίο βλέπουμε, ακούμε, αντιλαμβανόμαστε και δρούμε αναφορικά με τα πολιτικού χαρακτήρα ερεθίσματα που ορίζουν τις κοινωνικές και οικονομικές μας σχέσεις. Έτσι η σύγχρονη διαπλοκή των «B2B» αποσκοπεί στην παραγωγή μίας πραγματικότητας στην Ελλάδα, περισσότερο σταθερής και πειστικής και λιγότερο αντιφατικής και έκδηλα/άγαρμπα καθοδηγητικής από την μεθοδολογία της «B2C» που χαρακτηρίζει μέχρι σήμερα τη σχέση των «νταβατζήδων» - όπως τους αποκαλεί σημαντικό μέρος του πολιτικού προσωπικού - με το πολιτικό σύστημα.

Η πραγματικότητα αυτή θα δομείται διαρκώς στο πλαίσιο του εναλλακτικού από «εναλλακτικούς», οι οποίοι θα αποκλείουν διαρκώς οτιδήποτε αυθεντικά και ουσιαστικά εναλλακτικό ως κυρίαρχο αφήγημα στην Ελλάδα. Με αυτό το παράδοξο θα αναπτυχθούν οι μηχανισμοί της αναδιρθρωμένης και σε κάποιο βαθμό αναθεωρημένης διαπλοκής, από εδώ και στο εξής.

Και αφού είναι έτσι τα πράγματα, εμείς, δηλαδή ο λαός και όχι οι πολιτικές και επιχειρηματικές ελίτ, τι κάνουμε; Παρακολουθούμε, στο πλαίσιο μιας φανατιστικής νοοτροπίας, τα διαδραματιζόμενα στη βουλή σε ο, τι αφορά στο νέο νομοθετικό πλαίσιο που αφορά στην αναδιοργάνωση και αναδιάταξη των διαπλεκομένων συμφερόντων, ή επιχειρούμε μακριά και έξω από τις προβολές που η ίδια η διαπλοκή εμφανίζει ως σύγκρουση μεταξύ παλαιών και νέων τζακιών για το μοίρασμα της πίττας, να παρέμβουμε χωρίς λαϊκισμούς και αντιδραστικές κορώνες;

Κοίταξε, αναγνώστη μου, η διαπλοκή στην Ελλάδα ανανεώνεται με αφορμή την κρίση επειδή όλα, μα όλα τα κόμματα και σχεδόν όλες οι εκφράσεις της πολιτικοποιημένης κοινωνίας των πολιτών αντιμετώπισαν το φαινόμενο ως ένα μυστήριο του καπιταλισμού. Άλλοι το θεώρησαν αναπόφευκτο κακό, μερικοί αναπόφευκτο καλό και κάποιοι τρίτοι, ενώ συμμετέχουν στις διαπλεκόμενες σχέσεις, καταριούνται τον κακό καπιταλισμό που τους εγκλωβίζει στα δίκτυα της διαπλοκής. Έτσι η διαπλοκή έχει αποκτήσει στην Ελλάδα ένα μυστηριακό χαρακτήρα, ενισχύοντας τη μεταφυσική και μεταπολιτική πεποίθηση. Αντί να εμβαθύνουμε στις διαπλεκόμενες σχέσεις για να αναλύσουμε το σύγχρονο πολιτικό φαινόμενο στην Ελλάδα κι έτσι να κατανοήσουμε την πραγματικότητα που αφορά στην καθημερινότητά μας και στο μέλλον των παιδιών μας, είτε μιλάμε για το δήθεν ασυμβίβαστο της ηθικής με την πολιτική – μια και έτσι είναι οι άνθρωποι – είτε επειδή έτσι

είναι ο καπιταλισμός και αλλιώς δεν γίνεται!

Στην πραγματικότητα και αυτή καθεαυτή η διαδικασία ψήφισης του σχεδίου νόμου για την ρύθμιση του τηλεοπτικού χώρου, παρά τις εντάσεις, τα υπονοούμενα και τα χτυπηματάκια κάτω από τη μέση, αναπαράγει μία φатаλιστική κουλτούρα εντός της οποίας οι σχέσεις διαπλοκής διασκεδάζονται ακόμη περισσότερο και υπάγονται στη σφαίρα του μυστηρίου. Μόνον αν όσοι συνδεόμαστε με την τηλεόραση φροντίσουμε έντιμα και απροκατάληπτα να προσδώσουμε στη διαπλοκή πραγματιστικά χαρακτηριστικά και να την βγάλουμε από την σφαίρα του μυστηρίου, θα έχουμε πετύχει να προσφέρουμε κάτι στην ελληνική κοινωνία και στον καθένα μέσα σ' αυτήν, για να καταλάβει τουλάχιστον την πολιτική δομή που καθορίζει την ύπαρξή του, τη σκέψη, τον λόγο και την δράση του. Κάπου ο Ουμπέρτο Έκο σημειώνει – αν θυμάμαι καλά – πως κάθε φορά που κάποιος ανεμίζει μπροστά μου, στο καντράν της τηλεόρασης ένα μυστήριο, πίσω του κρύβεται μία εκμετάλλευση.

Και η συζήτηση την προηγούμενη εβδομάδα για τις άδειες των καναλιών αφορούσε στην απόλυτη μυστηριοποίηση του φαινομένου της διαπλοκής. Η κυβέρνηση του Αλέξη Τσίπρα θα έδειχνε σημάδια πως πράγματι ενδιαφέρεται να περιθωριοποιήσει τη διαπλοκή, στο βαθμό που δεν συνέτασσε ένα νόμο που θα την απομυθοποιούσε και δεν θα της έδινε απλώς μία άλλη, ομολογουμένως πιο σύγχρονη μορφή. Με την μέθοδο «B2B» που εσωτερικεύει το νέο νομοθέτημα – το οποίο τεχνικώς/νομοθετικώς είναι πρόχειρο και αμφίσημο – η κυβέρνηση του Αλέξη Τσίπρα επιχειρεί να ρυθμίσει προς όφελός της [φυσικά, την διαπλοκή και όχι ασφαλώς και περιορισμένα, το τηλεπολιτικό και πολιτισμικό τερατούργημα των σημερινών καναλιών.](#)

—

http://www.press-gr.com/2015/10/blog-post_1674.html

[creed](#) [ремонт квартир цены](#) [резина Continental](#) [mobil dte](#) docservis.com.ua/